

Arrest

nr. 112 824 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Deh-e Kalbi in het district Qarabagh in de provincie Ghazni. U bent een Pashtoun van etnische origine. U bent nooit naar school geweest en werkte als landbouwer op de gronden van uw vader.

Uw regio werd en wordt nog steeds onveilig gemaakt door de aanwezigheid van de Taliban. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen zij een eerste keer bij u thuis. Sindsdien gebruikten zij het huis van uw familie geregeld als uitvalsbasis voor hun gewapende acties tegen het Afghaanse leger, de politie of de Amerikaanse soldaten die in Ghazni opereren.

Op een dag heeft H. M. {..}, een landbouwer uit een naburig dorp, gezien hoe de Taliban uw huis binnenkwamen. Hij heeft dit gerapporteerd aan de autoriteiten van Qarabagh. Vervolgens zijn de autoriteiten naar jullie huis gekomen. Bij het vuurgevecht dat vervolgens ontstond, zijn vier leden van

de Taliban doodgeschoten. U verbleef op dat moment in het huis van uw zus in het dorp Jangalak, eveneens in Qarabagh. De autoriteiten namen geen genoegen met de dood van de Talibanstrijders en arresteerden uw vader. Gedurende tien dagen werd uw vader gefolterd en ondervraagd. Uiteindelijk werd hij gedood. Zijn lichaam werd naar het huis in Jangalak gebracht, waar u en uw moeder een onderkomen vonden in het huis van uw zus en schoonbroer. Zowel de Taliban als de autoriteiten zijn naar u op zoek. De Taliban denken dat u hen verraden heeft bij de autoriteiten en stellen u verantwoordelijk voor de dood van hun mensen. Zij hebben jullie huis in brand gestoken. De Afghaanse overheid meent dat u en uw vader betrokken waren bij activiteiten van de Taliban. Zij wilden u daarom arresteren.

Uw moeder en schoonbroer regelden uw vertrek uit Afghanistan. In de vijfde maand van 2006 bent u uit Afghanistan weggegaan. U reisde naar Griekenland waar u een zestal maanden zou blijven. Vervolgens bent u naar het Verenigd Koninkrijk gegaan. Uw vingerafdrukken werden er op 25/04/2007 genomen. Op 02/02/2008 heeft het Verenigd Koninkrijk u naar Griekenland gerepatrieerd. U bleef tot april of mei 2011 in Griekenland. Vervolgens bent u naar België gekomen waar u op 21/09/2011 asiel heeft gevraagd.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban en de autoriteiten naar u op zoek zijn. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en drie foto's waarop u te zien bent in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen zou hebben gehad met de Taliban en met de autoriteiten van uw land van herkomst. Zo bent u zeer onduidelijk over het incident dat aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. U verklaart dat de autoriteiten naar uw huis zijn gekomen en dat in een daaropvolgend vuurgevecht vier leden van de Taliban werden gedood. Het is zeer merkwaardig dat u niet kan verduidelijken of er al dan niet ook Amerikaanse soldaten bij deze aanval op uw huis betrokken waren (CGVS, p.6). Het is bovendien merkwaardig dat u niet weet of er ook aan de kant van de overheidstroepen al dan niet slachtoffers vielen (CGVS, p.6). U zegt dat u enkel weet heeft van vier dode strijders van de Taliban (CGVS, p.6). Hoewel u eerst verklaart dat alle in het huis aanwezige Talibs werden gedood, zegt u vervolgens niet te weten of er ook gewonden vielen (CGVS, p.6). Dat u die nacht niet in het huis zou zijn geweest, biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u van deze zaken niet op de hoogte bent. Immers, uw moeder zou u verteld hebben wat er die nacht zou zijn gebeurd (CGVS, p.5). Bovendien dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat agenten naar uw huis kwamen en de aanwezige Taliban en uw vader arresteerden. U verklaarde dat de Taliban diezelfde dag nog werden vermoord (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft u het niet over de arrestatie van de Talibanstrijders maar stelt u dat zij in een vuurgevecht om het leven kwamen. Geconfronteerd met dit belangrijk nuanceverschil stelt u dat u er zelf niet bij was (CGVS, p.6), wat niet kan overtuigen als verklaring voor deze vaststelling. Uw verklaringen over het schietincident ondergraven uw geloofwaardigheid in belangrijke mate.

Voorts is het niet duidelijk waarom de Taliban precies het huis van uw familie als uitvalsbasis zouden hebben gekozen. Het enige argument dat u daarvoor geeft, is dat het huis iets buiten het dorp lag (CGVS, p.3). Het is niet geloofwaardig dat u of uw gezinsleden geen enkele band met de Taliban hadden maar dat zij gedurende twee jaar regelmatig in jullie huis zouden hebben verbleven. U stelt immers dat zij bang waren dat u hen zou verraden (CGVS, p.3) en u geeft aan dat zij u niet vertrouwden (CGVS, p.4). U argumenteert dat u geen contact met hen had en dat zij niet in het huis bleven overnachten maar in de nacht weer vertrokken (CGVS, p.4). Dit is dan weer in tegenspraak met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u zei dat de Taliban uw huis niet alleen als uitvalsbasis gebruikten maar er ook bleven slapen (DVZ, punt 5). Als het Commissariaat-generaal u vraagt of zij ook elders onderdak vonden, stelt u dat zij zich ook bij een dorpsoudere, wiens zoon G. A. {.} een Talib is, konden verschuilen. Het is opmerkelijk dat u voorts zegt dat veel andere dorpelingen betrokken waren bij de activiteiten van de Taliban maar dat u niet weet over wie het zou gaan (CGVS, p.7). Niet alleen is het opmerkelijk dat u niets over deze mensen zegt te weten, het lijkt ook weinig logisch dat de Taliban zich zouden verschuilen in uw huis terwijl er naar uw zeggen veel medestanders van de Taliban in het dorp wonen.

Nog andere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo kan u geenszins verduidelijken wie deze personen van de Taliban waren. U weet niet waar ze vandaan komen (CGVS, p.3) en u kent geen van deze personen bij naam (CGVS, p.3,7). Verder is het niet duidelijk waarom de Taliban u ervan zouden verdenken hen te hebben verraden. Gedurende twee jaar zou u de autoriteiten niet hebben ingelicht wat betreft hun aanwezigheid in jullie huis. Bovendien moet uit uw aanvraag blijken dat zij H. M. {...}, de landbouwer die hen opmerkte toen zij uw huis binnenkwamen, van dit verraad verdachten (CGVS, p.4). M. {...} zou zelfs kort na het schietincident uit zijn dorp zijn vertrokken (CGVS, p.4). Bovendien zou u door het inlichten van de autoriteiten het leven van uw ouders op het spel hebben gezet, getuige de inval in uw huis waarbij doden zouden zijn gevallen. Dit alles maakt het weinig geloofwaardig dat men u toch verantwoordelijk zou achten voor het inschakelen van politie of leger. Voorts stelt u dat u en uw moeder ondergedoken leefden bij uw zus in Jangalak toen de dorpsouderen naar daar kwamen met het lichaam van uw vader. Blijkbaar was uw verblijfplaats geen geheim voor de dorpsouderen (CGVS, p.5). Bovendien verklaarde u even daarvoor dat de zoon van één van deze ouderen een Talib was. U argumenteert dat u deze man wel kon vertrouwen en dat hij wist dat u de Taliban niet had verraden (CGVS, p.5). Dat u uw verklaringen aanpast zoals het u uitkomt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder dient te worden opgemerkt dat de beweerde feiten ondertussen zeven jaar oud zouden zijn maar dat u over wat er sindsdien zou zijn gebeurd geen enkele informatie heeft. Dit is opmerkelijk gezien het belang van deze problemen in uw leven. U zegt dat de autoriteiten niet naar u op zoek zijn gegaan omdat ze "misschien" wisten dat u het land verliet (CGVS, p.6). Mocht de Afghaanse overheid u werkelijk verdenken van samenwerking met de Taliban en van plan zijn u te vermoorden, dan zou mogen worden verwacht dat zij tenminste bij iemand van uw familie zouden informeren naar uw mogelijke verblijfplaats. Blijkbaar is dat in de afgelopen zeven jaar niet gebeurd. U stelt verder dat uw moeder van de dorpingen te horen kreeg dat de Taliban naar u op zoek zijn (CGVS, p.7). Echter, u beweert dat de Taliban uw moeder nooit persoonlijk hebben benaderd of gecontacteerd (CGVS, p.7). Dit is nogmaals in tegenstrijd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u zei: "De Taliban hebben mijn moeder benaderd. Ze vroegen waar ik was. Ze hebben haar verder met rust gelaten" (DVZ, punt 5). Uw vage en inconsistente verklaringen over de gebeurtenissen net voor uw vertrek en over het verder verloop van dit verhaal in de afgelopen zeven jaar, tonen nogmaals aan dat aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Echter, wat u betreft dient te worden opgemerkt dat u zich aan de veiligheidssituatie in Qarabagh kan onttrekken door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. U bent meerderjarig en haalt geen gezondheidsproblemen aan. U verklaart verder beide Afghaanse landstalen machtig te zijn (CGVS, p.7). Voorts verklaart u dat u in Griekenland en in het Verenigd Koninkrijk gewerkt heeft in de bouwsector (CGVS, p.8). De beroepservaring die u heeft opgedaan, kan bij uw terugkeer naar Kabul van belang zijn. Tot slot blijkt dat u ook over financiële reserves te beschikken. U stelt dat u de eigenaar bent van twintig jerib grond en dat één jerib tienduizend dollar waard is. Op dit moment zou uw familie die gronden niet kunnen verkopen omdat daarvoor uw handtekening is vereist (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u die (gedeeltelijke) verkoop van uw gronden bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen realiseren. Dat u Dari en Pashtou spreekt, dat u jarenlang in de bouwsector heeft gewerkt en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan over een aanzienlijk kapitaal kan beschikken, zijn factoren die uw vestiging in de hoofdstad Kabul kunnen vergemakkelijken.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielaanvragers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een

analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara kan eventueel een bewijs leveren voor uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. Er kan wel worden gewezen op de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat u in Griekenland al uw documenten weggooid (DVZ, punt 18) terwijl u nu een taskara voorlegt die tien of elf jaar oud zou zijn (CGVS, p.9), hetgeen enigszins klemt. De drie foto's waarop u te zien bent houden geen enkel verband met uw asielaanvraag en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw aanvraag niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/3 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het verdrag van Genève, en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.1.1. Verzoekende partij start met een theoretisch betoog over de definitie van vluchteling en betoogt dat – aangaande de aanval op haar huis – zij niet thuis was op het ogenblik van de feiten en de informatie slechts uit tweede hand heeft verkregen, namelijk via haar moeder. Zij stelt bovendien al zeven jaar in Europa te zijn, eerst in Griekenland waar haar asielaanvraag niet werd behandeld. Daarenboven was zij nog jong op het ogenblik van de feiten en na zeven jaar kan men zich niet alles even goed herinneren.

2.1.2. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen benadrukt verzoekende partij nogmaals dat de feiten zich zeven jaar geleden hebben afgespeeld. Ook tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waren de feiten reeds vijf jaar geleden gebeurd. Het is dan ook niet meer dan normaal dat zij zich bepaalde details niet meer goed voor de geest kan halen. Verzoekende partij betoogt voorts dat het niet om tegenstrijdigheden gaat en verwijst naar de desbetreffende pagina's uit het gehoorverslag.

2.1.3. Wat betreft het gebruik van haar huis als uitvalsbasis voor de taliban stelt verzoekende partij dat zij aangegeven heeft dat de ligging van het huis bijzonder interessant was om te verblijven. Verder heeft zij uitgelegd dat H.M. per toeval had opgemerkt dat het huis gebruikt werd door de taliban op het moment dat die zijn velden aan het irrigeren was. Het is daarnaast algemeen geweten dat men de taliban aanspreekt met "mullah" en het waren ook altijd andere personen die langskwamen in het huis.

2.1.4. Als argument op het motief dat zij in zeven jaar tijd niet meer informatie heeft gevraagd, stelt verzoekende partij dat zij verklaard heeft geen contact meer te hebben met haar familie.

2.1.5. Verzoekende partij herhaalt voorts de asielmotieven en meent geen bescherming te kunnen krijgen in haar land van herkomst.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Zoals de verwerende partij in de verweernota terecht opmerkt, wordt in de bestreden beslissing al aangehaald dat verzoekers verklaring dat hij zelf niet thuis was tijdens de aanval op zijn huis niet afdoende is als verklaring voor de vaststelling dat (1) hij niet kan verduidelijken of er al dan niet ook Amerikaanse soldaten bij de aanval op zijn huis betrokken waren, (2) hij niet weet of er ook aan de kant van de overheidstroepen al dan niet slachtoffers vielen, (3) hij niet weet of er ook bij de taliban gewonden vielen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij interesse betoont in de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Verzoeker kon zich aldus hieromtrent informeren bij zijn moeder. Het argument dat hij alles moest vernemen via zijn moeder, met name uit tweede hand, betekent niet dat hij haar geen verdere vragen kon stellen en informatie inwinnen. De vaststelling dat verzoeker dermate onwetend is over een kernelement in zijn asielrelaas, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. De Raad oordeelt voorts dat verzoeker zich verder ook bezwaarlijk kan verschuilen achter het feit dat de feiten zich zeven jaar geleden hebben voorgedaan nu deze feiten een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en waarvan verwacht mag worden dat deze in het

geheugen gegrift staan zo zij zich werkelijk hebben voorgedaan. Deze feiten betreffen bovendien geen banaliteiten maar wezenlijke kernaspecten van verzoekers relaas. Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis en tegenstrijdigheden aangaande kernaspecten tracht te verklaren door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten, dient de Raad op te merken dat verzoeker geboren is in 1986 en bijgevolg op het moment van de feiten een zekere leeftijd had zodat kan worden verwacht dat hij zich dergelijke ingrijpende gebeurtenissen correct herinnert.

2.6. Waar verzoeker nogmaals wijst op het tijdsverloop tussen zijn verklaringen en de vervolgingsfeiten om de vastgestelde discrepanties tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal te verantwoorden, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder 2.5. waaruit blijkt dat tijdsverloop geen afdoende verantwoording kan zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die geen banaliteiten of details betreffen maar in tegendeel wezenlijke kernelementen van verzoekers relaas zodat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich deze feiten correct herinnert zo deze zich werkelijk hebben voorgedaan.

Waar verzoeker nog stelt dat het niet om tegenstrijdigheden zou gaan, blijkt evenwel uit het gehoorverslag dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat de taliban niet in hun huis sliepen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 4), dit in tegenstelling tot zijn verklaringen op de dienst vreemdelingenzaken, waar verzoeker stelde dat de taliban er ook bleven slapen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 16, punt 3.5). Wanneer verzoeker met deze verklaringen geconfronteerd wordt, stelde hij te hebben vermeld dat hij zei dat ze meestal weg gingen en er soms één iemand bleef of soms twee mensen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 6), hetgeen geen opheldering biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Immers waren de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat de nuancering die hij er nadien aan geeft wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn tegenstrijdige verklaringen geenszins kan overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

2.7. Gelet op de vaststellingen doorheen het gehoor dat verzoeker noch zijn familieleden enige band hadden met de taliban en vele andere dorpelingen wel betrokken waren bij de activiteiten van de taliban, is het geenszins aannemelijk dat de taliban verzoekers huis zouden uitgekozen hebben als uitvalsbasis om de enkele reden dat het huis van verzoeker even buiten het dorp lag. Immers heeft verzoeker verklaard dat de taliban bang waren dat hij hen zou verraden en vertrouwden ze hem niet (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 3-4), zodat eerder kan verwacht worden, in het licht van deze geschetste omstandigheden, dat de taliban een andere uitvalsbasis zouden kiezen, dit te meer ze blijkbaar ook terecht konden bij een dorpsoudere wiens zoon een talib was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p 3).

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij het raar vindt dat pas na twee jaar iemand de autoriteiten zou verwittigd hebben van de aanwezigheid van de taliban in zijn huis, wijst de Raad erop dat verzoeker uitgaat van een volledig verkeerde lezing van het desbetreffend motief: *“Verder is het niet duidelijk waarom de Taliban u ervan zouden verdenken hen te hebben verraden. Gedurende twee jaar zou u de autoriteiten niet hebben ingelicht wat betreft hun aanwezigheid in jullie huis. Bovendien moet uit uw relaas blijken dat zij H. M. {...}, de landbouwer die hen opmerkte toen zij uw huis binnenkwamen, van dit verraad verdachten (CGVS, p.4). M. {...} zou zelfs kort na het schietincident uit zijn dorp zijn vertrokken (CGVS, p.4). Bovendien zou u door het inlichten van de autoriteiten het leven van uw ouders op het spel hebben gezet, getuige de inval in uw huis waarbij doden zouden zijn gevallen. Dit alles maakt het weinig geloofwaardig dat men u toch verantwoordelijk zou achten voor het inschakelen van politie of leger.”* Immers geeft de commissaris-generaal hiermee aan dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker door de taliban verdacht werd van verraad omdat verzoeker gedurende twee jaar hen niet verraden heeft en dat de taliban H.M. verdachten van dit verraad. Bovendien zou verzoeker het leven van zijn ouders op het spel zetten door dit verraad. Het argument van verzoeker – omwille van verkeerde lezing van dit motief – gaat dan ook volledig voorbij aan dit motief en is niet dienstig om het te weerleggen.

Het argument nog van verzoeker dat het algemeen geweten is dat men de taliban met “mullah” aanspreekt, sluit, naar het oordeel van de Raad, echter niet uit dat, verzoeker die gedurende twee jaar geconfronteerd werd met taliban die zijn huis gebruikten als uitvalsbasis nooit enige naam zou opgevangen hebben van deze taliban. Het desbetreffend motief blijft dan ook overeind.

2.8. De Raad wijst er voorts op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij interesse betoont in de evolutie van zijn problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te

vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. De gratuite bewering van verzoeker geen contact meer te hebben met zijn thuisbasis kan aan voormelde geen afbreuk doen. Uit niets blijkt dat verzoeker ernstige pogingen onderneemt zich op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn problemen. Uit dergelijk gedrag kan een gebrek aan interesse opgemaakt worden in zijn eigen asielverhaal wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

2.9. Waar verzoeker voor het overige zijn verklaringen herhaalt wijst de Raad erop dat dit geen dienstige weerlegging is van de motieven van de bestreden beslissing, nu hij op die wijze nalaat de motieven met concrete argumenten te weerleggen.

2.10. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term ‘asielaanvraag’ beide aspecten dekt en dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Ghazni in Aghanistan en stelt vast dat het volgens de verwerende partij niet veilig is voor burgers in de provincie Ghazni. Hij voert aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van de kwalificatierichtlijn die de mogelijkheid stipuleert voor staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen en wijst erop dat dit in België gebeurde door artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, waarna hij het desbetreffende artikel citeert. Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt, zo stelt verzoeker, er in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van de mensenrechten in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, waarna verzoeker enkele zinnen uit de voorbereidingen citeert. Verzoeker vervolgt dat artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU daarenboven herhaalt dat dient te worden bekeken of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal de algemene situatie op het vlak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren in Kabul negeert en daarbij nalaat informatie te voegen over Kaboel als intern vluchtalternatief.

In een door verzoeker geciteerde passage uit “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum- Seekers from Afghanistan*” in het Engels op pagina 40 van het voornoemde document kan men volgens verzoeker lezen dat men het intern vluchtalternatief als bestaand kan voorhouden indien een sociaal netwerk aanwezig is in de regio waarnaar men zal verwijzen en dat in bepaalde omstandigheden er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid kan zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest. Volgens verzoeker vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins. UNHCR maakt immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd aldus verzoeker. Hij vervolgt dat in eerste instantie in de voornoemde guidelines verwezen wordt naar de principes vooruitgezet door de UNCHR in de ‘Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: “La possibilité de fuite ou de réinstallation interne” dans le cadre de l’application de l’article 1, A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés’ van 23 juli 2003, dat de principes hierin uiteengezet

stellen dat de beoordeling sowieso geval per geval dient te gebeuren en men ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden' verduidelijkt, hetgeen ook naar voren komt in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, waarna verzoeker de desbetreffende zinnen uit het voornoemde document citeert. Hij vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk een beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaaleconomische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen informatie toevoegt waaruit moet blijken dat 1 jerib 10 000 dollar waard zou zijn. Bovendien is dit verkeerd in zijn geval omdat de gronden in Ghazni gelegen zijn en door de onveiligheid aldaar niks waard zijn. Verzoeker stelt dus geen financiële reserves te hebben. De verwerende partij baseert zich bovendien op verklaringen die betrekking hebben op de waarde van de gronden zeven jaar geleden maar niemand wil nog grond kopen in één van de gevaarlijkste gebieden van Afghanistan. Tevens gaat verwerende partij er verkeerd van uit dat verzoeker werk zou kunnen vinden in Kaboel omdat hij ervaring heeft in de bouwsector. Er wordt immers geen rekening gehouden met de actuele toestand aldaar waaruit blijkt dat er geen werkmogelijkheid is voor personen die terugkeren van Europa en zich in Kaboel moeten vestigen. Verwerende partij gaat er ook aan voorbij dat verzoeker al zeven jaar in Europa is en geen familie of vrienden heeft in Kaboel. Gelet op de sociaal-economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers, meent verzoeker dat men zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kan vestigen aangezien zij daar in een uiterst precaire situatie terecht komen. Volgens verzoeker kan de stad Kabul op huidig moment de toevloed geenszins aan en doen er zich schrijnende situaties voor. Het Commissariaat-generaal houdt volgens hem geen rekening met deze actualiteit, waarna hij verschillende paragrafen citeert uit stuk 6, 7 en 8 (zie onderstaand).

2.13. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van richtlijn 2011/95/EU en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker meent dat in casu de commissaris-generaal ten onrechte de veiligheidssituatie in Kabul beoordeelde, maar verdedigt zich volledigheidshalve ook op dit argument van de verwerende partij. Na het citeren van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul op heden allesbehalve veilig is te noemen. Na de vermelding van een alinea uit de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Kabul, laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal het risico voor burgers in Kabul tracht te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisereerd en voornoemde geheel ten onrechte stelt dat het geweld in Kabul slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger en hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat objectieve informatie aantoont dat dit geenszins klopt met de realiteit, dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Objectieve bronnen tonen, volgens verzoeker, aan dat het aantal slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is en dat in de provincie Kabul veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord etc. bijna dagelijks voorkomen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker is de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire bescherming te beperkt en focust zij zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig, aldus nog verzoeker. Verzoeker vervolgt dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. Hij poneert ook nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Verzoeker herhaalt tenslotte dat hoewel de verwerende partij wenst te verkopen dat Kabul een 'veilige' provincie is, er in de Afghaanse hoofdstad

en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten zijn en dat bij deze incidenten slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders vallen, dat de verwerende partij in wezen blind is voor deze werkelijkheid.

2.14. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: 'Achtergrondfiche Afghanistan', Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012
- Stuk 4: UNHCR, 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan', 17 december 2010, p. 40
- Stuk 5: UNHCR in de 'Principes directeurs sur la protection internationale no. 4' : 'La possibilité de fuite ou de réinstallation interne' dans le cadre de l'application de l'article 1, A (2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003
- Stuk 6 : Danish immigration Service 'Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process', Kopenhagen, mei 2012
- Stuk 7: IPS, 'Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land', 9 januari 2013
- Stuk 8: The guardian, 'Afghan refugees abandoned by their own government, report finds', 23 februari 2012
- Stuk 9: 'Achtergrondfiche Afghanistan', Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012
- Stuk 10: 'Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict', UNHCR, juli 2012
- Stuk 11: 'August 'second deadliest month' for Afghan civilians', UN, Agence France – Presse, 21 september 2012
- Stuk 12: 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan', Rijksoverheid.nl, juli 2012
- Stuk 13: 'Lenteoffensief taliban na één dag al ten einde', Het Nieuwsblad, 16 april 2012
- Stuk 14: 'Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op na vertrek Obama', Het Nieuwsblad, 2 mei 2012
- Stuk 15: 'Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag', Het Nieuwsblad, 7 augustus 2012
- Stuk 16: Nieuwsblad.be, 'Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel', 17 december 2012
- Stuk 17: De Standaard, 'Aanslag als signaal naar VS-minister', 9 maart 2013
- Stuk 18: De Standaard, 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel', 9 maart 2013

2.15. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van voornoemd artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.euRvS> 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in de doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, alsook de argumentatie dat de opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft, is niet voldoende om

aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

2.17. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar de provincie Ghazni en dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen redelijk en veilig vluchtalternatief heeft in Kabul. Met het betoog dat hij geen familie of vrienden heeft in Kabul en geen financiële reserves heeft, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Daargelaten zijn financiële draagkracht, toont verzoeker – blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten – niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die de beide landstalen spreekt, en die gewerkt heeft in de bouwsector en aldus beroepservaring heeft, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul.

Waar hij nog argumenteert dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, dat alleenstaande mannelijke asielzoekers zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kunnen vestigen aangezien zij daar in een uiterst precaire situatie terecht komen gelet op de sociaal-economische situatie evenals de toestand op het vlak van de mensenrechten, dat er zich in de stad Kabul schrijnende situaties voordoen en dat hij er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten en informatie niet aantoonde dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Immers maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de precaire sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst, zal terechtkomen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden Application no 23505/09), 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat

niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalt, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, en onder verwijzing naar de bijgevoegde stukken wijst op de nood aan een beoordeling geval per geval, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk op een individuele manier werd gemotiveerd waarom redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich als alleenstaande jongeman in Kabul kan vestigen om te ontkomen aan de situatie van veralgemeend geweld die in de provincie Ghazni heerst.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, terecht tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat het voor burgers in de provincie Ghazni niet veilig is.

2.18. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betoogt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Wat de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, §55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak eveneens op de eerder aangehaalde recente richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 21, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en

de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit. De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Kabul en de argumentatie dat op heden de veiligheidssituatie allesbehalve veilig is, dat ten onrechte wordt geoordeeld dat het geweld in Kabul slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger, dat hoewel gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zij er wel het slachtoffer van zijn, dat in de provincie Kabul er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn en de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden, dat het niet uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen, dat objectieve bronnen aantonen dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds zeer hoog is en in de provincie Kabul veiligheidsincidenten zoals bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord, etc. bijna dagelijks voorkomen, alsook de verwijzing dienaangaande naar de bijgevoegde stukken, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten en de door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van vornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011, 2012 en 2013 waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul te weerleggen.

2.19. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die geenszins het tegendeel aantoon, komt dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.20. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerkgegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.21. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

2.22. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER